

per primer cop tot el que hi va veure

Roger Palà

02/10/2020 | 08:00

Respon a les inicials **V. G. O.** Té 47 anys i viu en un municipi de la província de Castelló. L’abril del 93 tenia 20 anys. Explica que va anar a passar la Pasqua a **Montanejos** amb cinc amics més, i que la nit que van matar **Guillem Agulló** era al carreró on van succeir els fets. Des de llavors, diu que no ha parlat mai del tema públicament. Explica que mai no va declarar davant del jutge ni va ser interrogat per la policia. Però, arran de la pel·lícula *La mort de Guillem* i del reportatge publicat per CRÍTIC, ha decidit trencar un silenci de 27 anys. “Va ser una agressió: ell no s’hi va tornar. No vaig veure que Guillem portés cap puny americà. Per mi, el que havia passat era molt clar: el va apunyalar gent feixista”, explica.

V. G. O. ha accedit a ser entrevistat per CRÍTIC, però ha volgut preservar la seva identitat. Aquest mitjà coneix el seu nom complet, el seu domicili i la seva ocupació. L’ha entrevistat en dues ocasions (telefònicament i per videoconferència) i també li ha fet fotografies en què no se li veu el rostre. “No vull embolics ni protagonisme, només vull treure’m aquesta llosa del damunt”, explica. **V. G. O.** afirma no tenir cap militància política, ni ara ni durant l’època dels fets: “Simplement era allà com podia haver estat en un altre lloc. No coneixia ni Guillem ni els seus amics”.

V. G. O., fotografiat aquesta setmana en una localitat de la província de Castelló. FOTO: Helena Olcina

Un silenci de 27 anys

Per què no ha parlat fins ara? “És una pregunta complicada. El que va passar va ser un fet traumàtic i ho vaig voler apartar. Quan vaig tornar a casa, vaig veure alguna cosa a la premsa i vaig sentir que havien detingut el culpable i hi hauria un judici. Jo em pensava que era una baralla, com moltes d’altres que hi ha de vegades en ambients nocturns. Me’n vaig oblidar, no vaig parlar-ne amb gairebé ningú, només amb la meva dona i amics íntims.”

Durant tots aquests anys, afirma que en alguna ocasió s’ha sentit “culpable” pel fet de no parlar, però també creu que allí “hi havia molta gent i ningú va dir res”. “Segurament hauria d’haver parlat en el moment del judici, però no ho vaig fer. No tinc gaire clar per què. Jo creia que tot era molt clar i obvi i que la meva aportació no faria canviar res.” La seva percepció del cas ha canviat els últims temps. “He vist que se n’ha fet la pel·lícula i com s’està parlant del tema. Ara veig que no s’ha fet justícia, i potser ja és massa tard. Si tot hagués passat ara, segurament ara hauria sigut diferent.”

“Para, para, deixa’ls”

V. G. O. explica que la Pasqua del 93 va marxar d’acampada a Montanejos amb uns amics. “Érem sis persones en un parell de tendes. De dia anàvem al riu a banyar-nos; també hi havia unes coves... I sortíem de nit.” Aquell vespre van anar a la **Disco Pub La Torre**, molt prop d’on van succeir els fets. “Al bar i al poble hi havia força gent. Tres de nosaltres vam decidir sortir i vam anar a beure i explicar anècdotes en un carreró molt estret que hi ha al costat i que fa una espècie de ‘L.’” Aquest carrer és el que en el sumari del cas es coneix per “calle A”, i que correspon al carrer de San Vicente. Fa només 2,5 metres d’amplada.

V. G. O., testimoni inèdit del 'cas Agulló'. FOTO: Helena Olcina

“No hi vaig veure cap puny americà”

V. G. O. afirma que “Guillem no portava res a les mans”. “No sé si ho duia amagat, però jo no vaig veure que portés un puny americà com s’ha dit”. La sentència del cas, en canvi, explica en els fets provats que Guillem va posar-se el puny americà poc després que s’iniciés la discussió. Segons els amics, però, no hi va haver baralla, sinó simplement una agressió. Una versió que certifica V. G. O.: “El que vaig veure era tot de persones cridant i increpant-lo; ell no tenia una actitud de tornar-s’hi, sinó d’anar-se’n”.

Però l’escena continua: “Al cap d’un moment vaig sentir més soroll, em vaig girar en direcció a ells i vaig veure un munt de gent que se li tirava al damunt. Era tot molt confús, semblava com quan els jugadors de futbol celebren un gol. Recordo perfectament que vaig veure un xic amb texans grisos estrets que es posava la mà a la butxaca del darrere dels pantalons i en treia alguna cosa”. En el sumari, un testimoni presencial va explicar que Pedro Cuevas, l’autor material de la mort de Guillem, vestia “pantalones vaqueros claros”. V. G. O. no recorda com era físicament l’agressor: només que duia texans grisos. “No vaig veure si era una navalla, però el gest de posar-se la mà a la butxaca el recordo perfectament perquè no em va semblar un moviment normal.”

La samarreta blanca i el Seat Panda

També et pot interessar

Les últimes hores de Guillem Agulló

Alfred Pérez-Fargas i Roger Danès, guionistes de 'La mort de Guillem'

Amics de Guillem Agulló “No ens cal cap samarreta d’ell per reivindicar-lo”

Alfred Pérez-Fargas i Roger Danès, guionistes de 'La mort de Guillem'

Núria Cadenes “La memòria de Guillem Agulló és inesborrable”

Text: Miquel Ramos / Fotos: David Segarra

“Després tot va ser molt ràpid”, explica V. G. O. “En pocs segons van desaparèixer i es va quedar Guillem a terra, al costat d’una o dues noies; hi havia segur la noia que havia vist abans. I recordo un noi que es va asseure damunt dels peus i li va alçar la camisa. Llavors jo em vaig apropar i vaig veure que el noi que intentava socórrer-lo es treia la samarreta, que era de color blanc, i intentava aturar l’hemorràgia. Guillem estava immòbil. No vaig veure sang, però el vaig veure malament.”

V. G. O. explica també que va ser un dels seus amics qui va dur Guillem amb cotxe al centre mèdic de Montanejos: “Un company tenia el cotxe aparcats a prop, un Seat Panda, i es va oferir a dur-los, però era tancat. Després va venir una ambulància i el van dur a l’hospital de Castelló”. El Seat Panda també apareix en el relat dels amics i en el sumari judicial, per bé que el seu conductor mai no va ser citat a declarar en tot el procés.

Betlem Agulló: “Va haver-hi negligència policial”

CRÍTIC s’ha posat en contacte amb els amics i la família de Guillem Agulló, que afirmen que no coneixen V. G. O. i que en cap moment al llarg dels últims 27 anys no s’ha posat en contacte amb ells. L’amic que intentava aturar l’hemorràgia era Rafa U., que, entrevistat per CRÍTIC, confirma que recorda que la samarreta que portava aquell dia era blanca, un detall que, segons diu, “coneix molt poca gent”.

Aquest nou testimoni s’ha posat en contacte amb CRÍTIC després de la publicació de l’article sobre les últimes hores de Guillem Agulló, elaborat per **Alfred Pérez-Fargas i Roger Danès**, guionistes del film. No coneix la família de Guillem Agulló ni hi ha parlat mai, cosa que certifica la germana del jove assassinat, **Betlem**: “Mai n’hem sabut res. Durant tots aquests anys no hi ha hagut cap testimoni dels fets, fora dels amics de Guillem, que s’hagi posat en contacte amb nosaltres”. Agulló es pregunta “per què la policia ni el jutge no van arribar a interrogar aquest testimoni; ens sembla que va ser una negligència policial”.

EXTREMA DRETA

GUILLEM AGULLÓ

INICIA SESSIÓ PER DEIXAR UN COMENTARI

Aprofita l'estiu, fes-te de CRÍTIC!

Aquest agost suma't a CRÍTIC amb un 50% de descompte

SUBSCRIU-T'HI! →

Si ja ets subscriptor/a, inicia sessió

Per només 30 euros, rebràs a casa **la revista 'Desiguals'** i tindràs accés a reportatges i entrevistes durant un any